

Arrest

nr. 209 359 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Kati VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoeker wordt op 3 oktober 2007 de vluchtelingenstatus toegekend (arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 3 oktober 2007 nr. 2278).

In toepassing van artikel 55/3/1, §2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing

van 27 december 2016 de vluchtelingenstatus in. Deze intrekking is gesteund op de ontdekking tijdens een huiszoeking van een authentiek Russisch intern paspoort die een andere identiteitskaart kent dan deze opgegeven tijdens het asielrelaas. Het toont aan dat verzoeker gelogen had over zijn identiteit, zijn vaders naam, zijn werkelijke verblijfplaats en herkomst in het asielrelaas. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de toekenning van de oorspronkelijke vluchtelingenstatus rust op verkeerd weergegeven en valse verklaringen zodat hij de asielinstanties heeft misleid.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris reikt op 21 december 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten uit.

Op 20 februari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, onder de vorm van een bijlage 13septies.

Op 20 februari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : K.

voornaam : S. V.

geboortedatum ; 19.06.1991

geboorteplaats ;

nationaliteit : Russische Federatie

*In voorkomend geval, ALIAS: G. S. *19.07.1992, Russische Federatie*

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schenenaquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, De beslissing tot verwijdering van 20.02.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede M, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

S 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

ta 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene kwam het Rijk alle niet-begeleide minderjarigen binnen in september 2006. Hij werd erkend als vluchteling door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 03.10.2007, Betrokkens status van vluchteling werd echter op 27/12/2016 ingetrokken door het CGVS nadat bleek dat hij zijn verblijf op frauduleuze wijze, namelijk via een valse identiteit had bekomen.

Op 20.10.2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden door de Correctionele Rechtbank van Brugge voor gewone diefstal en bedrieglijke verberging van roerende zaken.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.12.2017 dat hem betekend werd op 21.12.2017.

De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene, veroordeeld voor diefstal en bedrieglijke verberging van roerende zaken op 20.10.2014, aan gevaar vertegenwoordigt voor de samenleving, Deze gedraging is in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982,2012,77). Ook het EHRM herinnert er In vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering

van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2005, Oner/Nederland, § 54).

Het feit dat de broer en achterneef van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Bovendien heeft ook de broer van betrokkene geen recht meer op verblijf in België. Hij is net als zijn broer illegaal in het land.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 20.10.2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden door de Correctionele Rechtbank van Brugge voor gewone diefstal en bedrieglijke verberging van roerende zaken.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel....

(...)"

Op 7 maart 2018 wordt verzoeker gerepatrieerd. Hij wenste graag vrijwillig te vertrekken (mail Dienst Vreemdelingenzaken van 2 maart 2018).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van "schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), van 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht."

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd op basis van volgende elementen:

- Het vluchtelingenstatuut van verzoeker werd ingetrokken.
- De veroordeling van verzoeker van 20 oktober 2014 voor gewone diefstal en bedrieglijke verberging van roerende zaken. Om deze reden wordt verzoeker geacht de openbare orde te schaden.
- Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op 21 december 2017 en gaf hieraan geen gevolg.
- Verzoekers broer en achterneef verblijven in België. Gezien de openbare orde problematiek en gezien het illegaal verblijf van zijn broer, kan dit gezinsleven onder artikel 8 EVRM niet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot artikel 8 EVRM verwijst verwerende partij enkel naar verzoekers broer en achterneef, maar motiveert niet over het feit dat verzoeker hier als minderjarige toekwam, sindsdien hier naar school gaat, relaties heeft opgebouwd, hobby's heeft en geïntegreerd is.

Verwerende partij was hiervan op de hoogte of moest dat minstens zijn. Hoewel ze erover zwijgt in de bestreden beslissing, vallen deze elementen ongetwijfeld onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Deze bepalingen, met dezelfde draagwijdte, waarborgen het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn gezinsleven maar ook van zijn privéleven.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen.

Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Ünér t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Verzoekers privéleven bestaat onder andere uit het feit dat hij hier woont, duurzame banden met zijn omgeving heeft opgebouwd, naar school is gegaan en heeft gewerkt, vrienden heeft, en hier zijn ganse identiteit heeft uitgebouwd. Verzoeker heeft dit privéleven opgebouwd sinds zijn aankomst in België op 15-jarige leeftijd. Een groot deel van deze periode speelde dit privéleven zich af in wettig verblijf.

Ter staving van zijn opgebouwd privéleven en integratie in België legt verzoeker volgende stukken voor:

- Attesten van verschillende tewerkstellingen tussen 3 januari 2011 en 12 januari 2016 (stuk 2)
- Bevestiging scholing S. L. te Oostende en behalen van certificaat Onderhoud (stuk 3)
- Certificaat Polyvalent onderhoudswerker gebouwen, KTA I Centrum Deeltijds onderwijs (stuk 4)
- Getuigenis L. D., Belgische vriendin (stuk 5)
- Getuigenis D. M., Belgische vriendin (stuk 6)
- Getuigenis T. B., Belgische vriend (stuk 7)
- Getuigenis J. H., Belgische vriend (stuk 8)

Het staat dus vast dat verzoeker in België een privéleven uitoefent in de zin van het eerste lid van artikel 8 EVRM.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

De proportionaliteit van een verwijderingsbeslissing wordt in de Europese rechtspraak onder andere beoordeeld aan de hand van:

- of er criminele feiten gepleegd zijn
- de aard en ernst van de criminele feiten
- de termijn dat verzoeker al in het land was
- de termijn verstreken na de feiten en het gedrag gedurende die periode
- de nationaliteiten van de verzoeker en zijn familieleden
- de sterkte van zijn sociale, culturele en familiale banden in het herkomstland en land van verblijf
- de duur van een huwelijk
- of de partner op de hoogte was van de feiten bij het ontstaan van de relatie
- of er kinderen zijn en hoe oud die zijn,
- ... (Zie ECtHR, Boulif v. Switzerland, No. 54273/00, 2 August 2001; ECtHR, Ünér v. the Netherlands [GC], No. 46410/99, 18 October 2006; ECtHR, Balogun v. the United Kingdom, No. 60286/09, 10 April 2012, paras. 43-53)

Bij die proportionaliteitsbeoordeling dient er rekening gehouden te worden met verzoekers integratie als minderjarige en als meerderjarige, zijn scholing, ex-collega's en vrienden. Dit privéleven werd door verwerende partij op geen enkele wijze onderzocht.

Verwerende partij verwijst enkel naar de openbare orde feiten en naar de broer en achterneef van verzoeker. Deze elementen zijn echter onvoldoende. Ook het privéleven van verzoeker, zijn lang verblijf in België en komst al minderjarige moeten in rekening worden gebracht. De motivering is niet draagkrachtig en daarom schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM op flagrante wijze.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "[b]zy de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. (...) "

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " {Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).»

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het volledig familieleven en gezinsleven in aanmerking te nemen.

Uit de motivering van bestreden beslissing blijkt niet dat het opgebouwd privéleven van verzoeker mee in rekening werd gebracht om te besluiten dat hem een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

Zeker gezien de ernstige gevolgen van de beslissing, nl. dat verzoeker gedurende acht jaar niet kan terugkeren naar het land waar hij sinds de leeftijd van 15 jaar woont en perfect geïntegreerd is, moest hiermee rekening worden gehouden. De openbare orde feiten ontslaan verwerende partij niet van de verplichting om een grondige en volledige belangenafweging door te voeren en rekening te houden met alle individuele omstandigheden zoals het privéleven van verzoeker, voorzien door artikel 8 EVRM, artikel 74/11 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt dat in het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 februari 2018 (bijlage 13septies) geen termijn voor vrijwillige vertrek is voorzien. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker ook geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 december 2017, wijst op de strafrechtelijke inbreuken die verzoeker pleegde (met correctionele veroordeling voor gewone diefstal en bedrieglijke verberging van roerende zaken tot een gevangenisstraf van 30 maanden) en het gevaar dat hij vormt voor de samenleving en op diens gezinsleven. De feitelijke grondslag is vermeld. De bestreden beslissing motiveert uitvoerig waarom de duur van het inreisverbod acht jaar bedraagt.

Met uitzondering van hetgeen volgt in de bespreking over het privéleven van verzoeker maakt hij niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Deze aangehaalde bepalingen, gelet op hetgeen ook volgt, zijn niet geschonden.

2.3.1. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De grieven worden ook onderzocht in het licht van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze moet informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker geschonden acht, luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.3.2. In eerste instantie wordt vastgesteld dat verzoeker niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan aanvoeren. De bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel. Tegen de laatste verwijderingsmaatregel van 20 februari 2018 heeft verzoeker geen beroep aangetekend en hij is vertrokken naar het herkomstland. Verzoeker kan in dit geschil niet de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.3.3. Verzoeker stelt in essentie dat geen rekening is gehouden met zijn privéleven in België, beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij verwijt de bestreden beslissing enkel te verwijzen naar verzoekers broer en niet te motiveren over het feit dat hij als minderjarige het Rijk binnenkwam, hij sedert 2006 in België schoolgaand was, relaties opbouwde, hobby's en duurzame banden heeft en geïntegreerd is in België. Hij werkte in België, heeft vrienden en zijn ganse privéleven opgebouwd, sinds zijn 15 jaar. Hij verwijst naar zijn stukken gevoegd bij het verzoekschrift: attesten tewerkstelling, bevestiging van een scholing gevolgd in Oostende, zijn certificaat onderhoudswerker, en naar verklaringen van vier Belgische vrienden. Hij verwijt dat de bestreden beslissing geen belangenafweging over zijn privéleven heeft verricht. Zijn privéleven werd niet onderzocht. Hij verwijst naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. De Raad merkt op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit, wel een onderzoeksplicht. Bovendien volstaan de motieven, die terug te vinden zijn in het definitieve bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde dag (hierna: bijlage 13septies), ook dezelfde dag ter kennis gegeven aan verzoeker, over een onderzoek van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing moeten deze niet noodzakelijk herhaald worden.

Verder herhaalt de Raad dat in dit geschil verzoeker niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de Terugkeerrichtlijn, waarvan enkel artikel 5 nader gespecificeerd is in het middel, kan aanvoeren. De bestreden beslissing is echter geen verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit deze bepaling blijkt geen motiveringsplicht, wel een onderzoeksplicht.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, voor het onderzoek of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij deze beoordeling moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker betwist niet dat zijn familieleven in het kader van artikel 8 van het EVRM juist beoordeeld werd. Hij meent dat diens privéleven niet is onderzocht.

Deze stelling kan niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken trachtte verzoeker te horen voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker was evenwel afgevoerd van ambtswege zodat het onmogelijk was hem te horen. Verzoeker bleef ook afwezig tijdens diens mogelijkheid uitleg te verschaffen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toen deze zich moest buigen over de intrekking van de vluchtelingenstatus. De Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker nog op 5 maart 2018 een vragenlijst. Verzoeker weigerde deze in te vullen. Hieruit blijkt dat het eerder horen van verzoeker geen zin zou gehad hebben. Verzoeker gaf bovendien te kennen dat hij vrijwillig wenste te vertrekken naar zijn herkomstland. De stukken die hij voegt aan het verzoekschrift werden evenmin voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de verwerende partij een Dolsis-onderzoek voerde naar de tewerkstelling van verzoeker. Uit dit blijkt dat de verwerende partij een uitgebreid onderzoek voerde naar de omstandigheden van verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van de wens tot beëindiging van het verblijf de verwerende partij opmerkt:

“De betrokkene is sedert 2006 in het Rijk. Dit houdt in dat hij al ruime tijd in het Rijk verblijft. De aanwijzingen van ' een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving in het dossier zijn evenwel niet navenant. Het is niet verantwoord een integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving te veronderstellen louter op basis van de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Zo dient te worden opgemerkt dat uit het strafregister van de betrokkene blijkt dat tijdens de duur van zijn verblijf in België de betrokkene zeer regelmatig en voor uiteenlopende feiten veroordeeld werd. Zo werd hij veroordeeld voor het vernielen of beschadigen van graven, monumenten, kunstvoorwerpen door de correctionele rechtbank van Brugge voor een gevangenisstraf van drie maanden met drie jaar uitstel en een geldboete van 50 euro op 23.02.2012. Op 30.06.2014 werd hij veroordeeld bij verstek voor een verkeersinbreuk door de politierechtbank van West-Vlaanderen, afdeling Brugge tot een geldboete van 50 euro. Op 20.10.2014 werd hij door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge veroordeeld voor diefstal en bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp tot een werkstraf van 250 uren, een geldboete van 100 euro en bijzondere verbeurdverklaring. Op 13.02.2015 werd de betrokkene veroordeeld bij verstek door de politierechtbank van West-Vlaanderen afdeling Brugge wegens het niet inschrijven van een voertuig en het niet hebben van een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid. Op 14.09.2015 werd de betrokkene veroordeeld-bij verstek tot een geldboete van 40 euro voor het niet dragen van een veiligheidsgordel. Op 27.01.2016 werd hij veroordeeld bij verstek (verzet ongedaan verklaard bij vonnis van 20.04.2016) door de politierechtbank West-Vlaanderen afdeling Brugge voor het niet hebben van een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid tot een geldboete en het verlies van het recht tot sturen voor 3 maanden . Op 04.03.2016 werd hij veroordeeld bij verstek door de politierechtbank Oost-Vlaanderen afdeling Gent voor een inbreuk op de

snelheidsbeperking tot een geldboete en het verlies van het recht tot sturen voor 8 dagen. Op 06.04.2016 werd hij veroordeeld bij verstek door de politierechtbank West-Vlaanderen afdeling Brugge tot een geldboete voor het overtreden van de snelheidsbeperking. Op 02.05.2016 werd hij bij verstek veroordeeld tot een geldboete door de politierechtbank West-Vlaanderen voor een inbreuk inzake rijbewijzen tot een geldboete en het verlies van het recht tot sturen voor 1 maand. Op 31.10.2016 werd hij veroordeeld bij verstek door de politierechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling- Gent tot een geldboete voor het overtreden van een snelheidsbeperking. Op 28.11.2016 werd de betrokkene veroordeeld bij verstek door de politierechtbank van West-Vlaanderen afdeling Brugge tot een geldboete en het verlies van recht tot sturen voor 1 maand voor intoxicatie aan het stuur en het negeren van een rood licht. Hij werd eveneens veroordeeld voor vluchtmisdrijf zonder gekwetsten tot nog een geldboete en een extra maand verlies van zijn recht tot sturen.

Uit deze indrukwekkende lijst van veroordelingen kunnen we niet concluderen dat de betrokkene tijdens zijn verblijf in België culturele banden heeft opgebouwd die sterker zijn dan die met zijn land van herkomst gezien de betrokkene er zich zelfs niet toe kan bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven.

Uit de databank van de Rijksdienst voor sociale zekerheid blijkt dat de betrokkene regelmatig gewerkt heeft van maart 2008 tot april 2012. Volgens het administratief dossier werd hij daarna opgesloten in voorhechtenis in de gevangenis van Brugge van 17.07.12 tot 26.02.13 en opnieuw van 03.08.13 tot 25.10.13. Nadien was hij niet meer tewerkgesteld. Voor wat betreft zijn tewerkstelling moet er in de eerste plaats op gewezen worden dat hij uitsluitend vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt gekregen heeft omwille van zijn verblijfsrecht dat hij verkregen had door zijn erkenning op frauduleuze gronden. Met als gevolg dat het geheel aan sociale rechten dat hij middels deze tewerkstelling mogelijk heeft opgebouwd in België het rechtsreeks gevolg zijn van fraude en dus onmogelijk als afdoend element kunnen worden aanvaard om zijn frauduleus verkregen verblijfsrecht op heden niet in te trekken.

Het verblijfsrecht wordt ingetrokkene overeenkomstig het bovengenoemd wetsartikel"

Uit de samenlezing van de bestreden beslissing met de bijlage 13septies blijkt duidelijk dat de verwerende partij meent dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en dat diens privébelangen niet opwegen tegen de genomen beschermingsmaatregel voor de maatschappij. Verzoeker heeft niet getwijfeld om illegaal in België te verblijven en een ernstige bedreiging te vormen van de openbare orde. De Raad herhaalt dat verzoeker evenmin de motieven van de bijlage 13septies heeft betwist en geen beroep aantekende tegen deze beslissing. Het algemeen belang van de maatschappij primeert. Verzoeker vormt een bedreiging voor openbare orde, wat ook te lezen valt in de bestreden beslissing. Verder alludeert de bestreden beslissing op het gebrek aan integratie van verzoeker: immers wijst de bestreden beslissing erop dat zijn gedraging in strijd zijn met de zeden en gebruiken van de (Belgische) bevolking.

Door te wijzen op het schoolgaan, certificaten halen, zijn tewerkstelling, het hebben van hobby's en het hebben van vrienden, toont verzoeker niet aan dat, gelet op diens strafrechtelijke inbreuken (niet betwist door verzoeker), de vaststelling dat het algemeen belang primeert onjuist is of kennelijk onredelijk. Deze elementen tonen zelfs niet afdoende een integratie aan nu het plegen van strafrechtelijke feiten zo ernstig een ernstige tegenindicatie van integratie is.

De verwerende partij merkt terecht op:

"Voorts werd er reeds een belangenafweging gemaakt bij het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.12.2017 en dit op volgende wijze:

"Uit deze indrukwekkende lijst van veroordelingen kunnen we niet concluderen dat de betrokkene tijdens zijn verblijf in België culturele banden heeft opgebouwd die sterker zijn dan die met zijn land van herkomst gezien de betrokkene er zich zelfs niet toe kan bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven Uit de databank van de RSZ blijkt dat de betrokkene regelmatig gewerkt heeft van maart 2008 tot april 2012. Volgens het administratief dossier werd hij daarna opgesloten in voorhechtenis in de gevangenis te Brusse van 17.07.2012 tot 26.02.2013 en opnieuw van 03.08.2013 tot 25.10.2013. Nadien was hij niet meer tewerkgesteld. Voor wat betreft zijn tewerkstelling moet er in de eerste plaats op gewezen worden dat hij uitsluitend vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt heeft verkregen omwille van zijn verblijfsrecht dat hij verkregen had door zijn erkenning op frauduleuze gronden. Met als gevolg dat het geheel aan sociale rechten dat hij middels deze tewerkstelling mogelijk heeft opgebouwd in België rechtstreeks het gevolg zijn van fraude en dus onmogelijk als afdoend element kunnen worden aanvaard om zijn frauduleus verkregen verblijfsrecht op heden niet in te trekken.

Tot slot en in iedere hypothese gaat het om een situatie van eerste toelating en toont verzoekende partij geenszins het bestaan van hinderpalen aan die hem ervan zouden verhinderen om via moderne communicatiemiddelen het bestaan van een privéleven, desgevallend, vanuit het herkomstland verder te zetten.”

Verzoeker kan dus niet ernstig voorhouden dat zijn privéleven niet werd onderzocht. Verder is hijzelf nalatig geweest door het mogelijk te maken dat hij ambtshalve werd afgevoerd zodat pogingen om hem te horen niet mogelijk waren en blijkt dat zelfs bij een uitnodiging tot gehoor deze te weigeren. Rekening houdend met al deze gegevens maakt verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De Raad merkt nog op dat het hebben van een privéleven verzoeker niet vrijstelt zijn recht op verblijf te verliezen bij het herhaaldelijk plegen van strafbare inbreuken. De verwerende partij heeft een onderzoek verricht naar diens privéleven in de mate dat zij dit kon. Verzoeker toont bovendien niet aan dat de elementen die hij aanhaalt ter staving van diens privéleven, van die aard zijn dat ze opwegen tegen de bescherming van de maatschappij. De motieven van de bestreden beslissing zijn gesteund op een juiste feitenvinding, correct beoordeeld en kennelijk redelijk.

Omdat artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze, gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte moet worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM (zie ook: HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), is er geen schending van artikel 7 van het Handvest.

Ook motiveert de bestreden beslissing de duur van het inreisverbod. De bestreden beslissing bepaalt deze op acht jaar omdat hij een dergelijk strafverleden kent, waaronder een veroordeling voor diefstal en bedrieglijke verberging van roerende goederen. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker de overheid heeft misleid door middel van een valse identiteit aan te nemen. Hij heeft zijn verblijf op frauduleuze wijze verkregen.

Hij gaf geen vrijwillig gevolg aan het ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten van 21 december 2017.

Verzoeker toont niet aan met welke concrete omstandigheden geen rekening is gehouden in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet die hij kenbaar maakte voor de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ligt niet voor.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welke gegevens, kenbaar gemaakt voor de bestreden beslissing, de verwerende partij zich niet steunt, terwijl eveneens uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij tevergeefs trachtte verzoeker te horen. De schending van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

2.4. De volgende grieven zijn onontvankelijk:

“De proportionaliteit van een verwijderingsbeslissing wordt in de Europese rechtspraak onder andere beoordeeld aan de hand van:

- *of er criminele feiten gepleegd zijn*
- *de aard en ernst van de criminele feiten*
- *de termijn dat verzoeker al in het land was*
- *de termijn verstreken na de feiten en het gedrag gedurende die periode*
- *de nationaliteiten van de verzoeker en zijn familieleden*
- *de sterkte van zijn sociale, culturele en familiale banden in het herkomstland en land van verblijf*
- *de duur van een huwelijk*
- *of de partner op de hoogte was van de feiten bij het ontstaan van de relatie*
- *of er kinderen zijn en hoe oud die zijn,*
- *... (Zie ECtHR, Boulif v. Switzerland, No. 54273/00, 2 August 2001; ECtHR, Üner v. the Netherlands [GC], No. 46410/99, 18 October 2006; ECtHR, Balogun v. the United Kingdom, No. 60286/09, 10 April 2012, paras. 43-53)*

Bij die proportionaliteitsbeoordeling dient er rekening gehouden te worden met verzoekers integratie als minderjarige en als meerderjarige, zijn scholing, ex-collega's en vrienden. Dit privéleven werd door verwerende partij op geen enkele wijze onderzocht.

(...)

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "[b]zy de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

(...)

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " {Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).»

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het volledig familieleven en gezinsleven in aanmerking te nemen.

(...)."

Deze grieven zijn gericht tegen een verwijderingsmaatregel, wat de bestreden beslissing niet is. Grieven gericht tegen een andere beslissing, die niet het voorwerp is van het beroep, zijn niet ontvankelijk.

2.5. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN